

**STRANGER
THINGS**

**MAX,
FUGARA**

Traducere din limba engleză
de Irina Borțoi.

Brenna Yovanoff

//bestseller

Chișinău • București

2021

„Nicio persoană normală
nu a realizat vreodată ceva semnificativ pe
această lume.”

**STRANGER
THINGS**

CAPITOLUL

I

Cerul era atât de aproape, încât părea că stă fix peste centrul orașului Hawkins. Lumea se învârtea în jurul meu, în timp ce eu înaintam zăngănind pe trotuar. Am început să mă dau mai tare cu skateboardul, ascultând cum roțile se mișcau pe asfalt, iar apoi încălecau cu o bufnitură crăpăturile. Era o după-amiază răco-roasă, iar urechile mă dureau de la frig. Fusesse răcoare în fiecare zi, de când venisem în oraș cu trei zile în urmă.

Mă tot uitam în sus, așteptându-mă să văd cerul senin din San Diego. Aici, însă, totul era palid și cenușiu. Și chiar și atunci când nu era înnourat, cerul arăta lipsit de culoare. Hawkins, Indiana: căminul norilor joși, plumburii și al

jachetelor matlasate, și al iernii.

Căminul... meu.

Strada principală era toată împodobită pentru Halloween, cu vitrinele magazinelor pline de dovleci care rânjeau, pânze de păianjen false și schelete de hârtie, lipite în geamurile supermarketului. De-a lungul întregii străzi, stâlpii de iluminat erau înfășurați în fâșii lungi și înguste de hârtie, portocalii și negre, care fluturau în vânt.

Îmi petrecusem după-amiaza la Sala de Jocuri Palace, unde am jucat *Dig Dug*, până când am rămas fără fise. Pentru că mamei nu-i plăcea să risipesc banii pe jocuri video, pe când locuiam în California, nu prea apucam să mă joc, decât atunci când eram cu tata. Mă lua cu el la sala de bowling sau uneori la spălătorie, unde aveau *Pac-Man* și *Galaga*. Și, uneori, pierdeam vremea pe la Sala de Jocuri Joy Town din mall, cu toate că era o amăgeală maximă și era plină de metaliști în blugi murdari și haine din piele. Aveau *Pole Position*, însă, care era mai bun decât oricare joc de curse de mașini, pentru că avea și un volan și te simțeai de parcă ai fi condus de-adevăratelea.

Sala de Jocuri din Hawkins era o clădire mare, cu un tavan jos, cu indicatoare de neon

în geamuri și un acoperiș galben aprins, dar sub vopseaua și luminile colorate, era doar un perete de aluminiu. Aveau *Dragon's Lair* și *Donkey Kong*, și *Dig Dug*, la care mă pricepeam cel mai bine.

Stătusem acolo toată după-amiaza, îmbunătățindu-mi scorul la *Dig Dug*, dar după ce mi-am introdus numele în căsuța rezervată pentru locul întâi și am rămas fără fise, am început să nu mai am astâmpăr, de parcă ar fi trebuit s-o iau din loc, așa că am plecat de la sala de jocuri și m-am dus în centru pe skateboard, ca să fac un tur al orașului.

Mi-am făcut avânt tot mai repede, trecând zgomotos pe lângă un local și un magazin pentru gospodărie, un magazin Radio Shack și un cinematograf. Cinematograful era mic, ai fi zis că avea un singur ecran, dar fațada era tipătoare și învechită, cu un fronton mare, care ieșea în afară ca un vas de război acoperit cu luminițe.

Singura dată când chiar îmi plăcea să stau locului era la filme. Cel mai nou afiș din față era pentru *Terminator*, dar eu îl văzusem deja. Povestea era chiar bună. Un robot ucigaș, care arată ca Arnold Schwarzenegger, călătorește înapoi în timp, din viitor, ca să omoare o

chelneriță, pe nume Sarah Connor. La început, zici că tipa este oarecum normală, dar până la urmă, se dovedește a fi super șmecheră. Mi-a plăcut, chiar dacă nu era chiar un film cu monștri, dar avusese și ceva care m-a făcut să mă simt, cumva, dezamăgită, într-un mod ciudat. Niciuna dintre femeile pe care le cunoșteam nu semăna, nici pe departe, cu Sarah Connor.

Acum treceam ca o săgeată pe lângă amanet, pe lângă un magazin de mobilă și pe lângă o pizzerie cu o marchiză cu dungi roșii și verzi, când ceva mic și negru țâșni pe trotuar, chiar în fața mea. În lumina cenușie a după-amiezii, semăna cu o pisică, și abia am apucat să mă gândesc cât de ciudată era treaba asta, că în San Diego n-ai vedea niciodată o pisică în centru, înainte ca picioarele să-mi fugă de sub mine.

Eram obișnuită să mă răstorn, dar chiar și așa, fracțiunea de secundă în care mă afluam în cădere liberă mă dezorienta mereu. Când mi-am pierdut echilibrul, am simțit că toată lumea s-a întors cu susul în jos și a alunecat de sub mine. M-am lovit așa de tare de asfalt, încât am simțit izbitura până în dinți.

Mă dau pe skateboard dintotdeauna, de când cel mai bun prieten al meu, Nate Walker

și fratele lui, Silas, au fost în excursie la Venice Beach cu părinții lor, când eram în clasa a treia, și s-au întors încântați de poveștile despre Z-Boys și magazinele de skate din Dogtown. Mă dau cu skateboardul din ziua în care am învățat despre *grip tape* și plăcile Madrid și am coborât pe Sunset Hill pentru prima dată, și am aflat ce înseamnă să te dai atât de tare, încât inima să ți-o ia la galop, iar ochii să îți lăcrimeze.

Trotuarul era rece. Preț de o secundă, am zăcut pe burtă, cu un gol bubuitor în piept și o durere care îmi urca pe brațe în sus. Cotul îmi ieșise prin mâneca puloverului, iar palmele mi le simțeam julite și electrizate. Pisica dispăruse de mult.

Mă rostogolisem și încercam să mă ridic pe șezute, când o femeie slabă, cu părul închis la culoare, a ieșit în fugă dintr-un magazin. Fusesse aproape la fel de surprinzător ca o pisică într-un cartier comercial. În California, nimeni nu ar fi ieșit în fugă, doar ca să vadă dacă sunt bine, dar acum eram în Indiana. Mama spunea că aici oamenii sunt mai amabili.

Femeia se așază în genunchi lângă mine, pe asfalt, cu ochii mari și o privire agitată. Sângeram puțin în locul unde cotul îmi ieșise

prin mână. Și îmi țiuiau urechile.

S-a aplecat mai aproape, îngrijorată.

— Ce-ai pățit la mână? Cred că te doare rău.

Apoi și-a ridicat privirea, uitându-se drept la fața mea.

— Te sperii ușor?

M-am uitat și eu fix la ea. Nu, am vrut să spun, și era adevărat, în tot felul de privințe. Nu mi-era frică de păianjeni sau de câini. Puteam să umblu singură pe faleză, prin întuneric, sau să mă dau cu skateboardul la malul apei în sezonul inundațiilor, fără să mă îngrijorez vreun pic că o să sară la mine vreun ucigaș sau că vreun șuvoi neașteptat de apă o să vină peste mine și o să mă înece. Iar când mama și tatăl meu vitreg au spus că ne mutăm în Indiana, mi-am împachetat frumos în ghiozdan niște șosete și chiloți, și două perechi de blugi, și m-am dus singură la autogară ca să fug în L.A. Era super amuzant să întreb o străină dacă se sperie ușor. Dacă se sperie de *ce*?

Pentru o clipă, am rămas, pur și simplu, în mijlocul trotuarului, cu cotul care mă ustura și cu palmele julite, și pline de nisip, mijind ochii la ea.

— Ce?

A întins mâna să-mi șteargă pietrișul de pe

palme. Ale ei erau mai aspre și mai bronzate decât ale mele, cu articulații uscate, crăpate, și unghii roase. Pe lângă ele, ale mele arătau palide, acoperite cu pistru.

Mă privea într-un fel iute și agitat, de parcă eu eram cea care se purta ciudat.

— Mă întrebam doar dacă rămâi ușor cu semne. Uneori așa e cu pielea deschisă la culoare. Să te dai cu Bactine, să nu se infecteze.

— Ah, am scuturat din cap. Încă îmi simțeam palmele pline de scântei. Nu. Adică, nu cred.

S-a aplecat și mai aproape și era gata să mai spună ceva, când, deodată, ochii i s-au făcut și mai mari și a înghețat. Amândouă am ridicat privirile, când mugetul unui motor a sfâșiat aerul.

Un Camaro albastru ca o piscină a venit în trombă, trecând de semaforul de pe Oak Street, și sa oprit lângă bordură. Femeia s-a întors într-o clipită, ca să vadă ce-i cu toată agitația, dar eu știam deja.

Fratele meu vitreg, Billy, stătea lăsat pe spate, pe scaunul șoferului, cu mâna atârându-i leneș de volan. Auzeam muzica dată la maximum chiar și prin geamurile închise.

Chiar și de pe trotuar, vedeam cum lumina se reflectă în cercelul lui Billy. Mă privea în

felul acela plat și gol, în care o făcea mereu, cu pleoapele grele, de parcă l-aș fi plictisit atât de tare, încât abia îmi mai suporta prezența. Dar sub privirea aceea, se afla tăișul scânteietor al unui lucru periculos. Când se uita așa la mine, fața mea voia să se coloreze în roșu-aprins sau să se mototolească. Eram obișnuită cu felul în care mă privea, de parcă eram ceva ce voia să dea jos de pe el, însă întotdeauna părea mai grav când o făcea în fața altcuiva, cum ar fi această femeie amabilă și agitată, care arăta ca o mamă.

Mi-am șters de blugi palmele care mă ustureau, înainte să mă aplec să-mi iau placa.

Billy și-a lăsat capul pe spate, cu gura întredeschisă. După o clipă, s-a înclinat peste scaun și a coborât geamul.

Casetofonul bubuia și mai tare, iar muzica trupei Quiet Riot ieșea în valuri în aerul rece de afară.

— Urcă!

...

Odată, demult, timp de două săptămâni, în aprilie, crezusem că mașina aia era cel mai șmecher lucru pe care-l văzusem vreodată.

Avea o siluetă lungă și arăta flămândă ca un rechin, numai aripi vopsite lucios și unghiuri ascuțite. Era genul de mașină cu care puteai să spargi o bancă.

Billy Hargrove era iute și aprig, întocmai ca și mașina sa. Avea o jachetă din denim spălăcit și o față de vedetă de cinema.

Pe atunci, încă nu era Billy, ci doar o idee neclară pe care o aveam în legătură cu felul cum avea să fie noua mea viață. Tatăl lui, Neil, urma să se însoare cu mama, iar când aveam să ne mutăm cu toții împreună, Billy avea să fie fratele meu. Eram încântată să am din nou o familie.

După divorț, tata a șters-o în L.A., așa că, îl vedeam, mai cu seamă, de sărbătorile de mână a doua sau când trecea prin San Diego cu treabă, iar mama nu se putea gândi la un motiv destul de convingător, ca să nu mă lase s-o fac.

Mama încă era prin preajmă, desigur, dar într-un fel delicat și inconsistent, de care era greu să te agăți. Întotdeauna fusese puțin neclară pe la margini, dar după ce tata a ieșit din peisaj, lucrurile s-au înrăutățit. Era oarecum tragic cu câtă ușurință se pierdea în personalitatea fiecărui tip cu care ieșea la întâlnire.

La început a fost Donnie, care lua indemnizația lunară oferită persoanelor cu handicap, pentru durerile lui de spate, și care nu se putea apleca nici să ducă gunoiul. Ne făcea clătite din acelea gata preparate, la sfârșitul săptămânii, și spunea niște glume îngrozitoare, iar apoi într-o zi, a fugit cu o chelneriță de la IHOP.

După Donnie au fost Vic din St. Louis și Gus, cu un ochi verde și unul albastru, și Ivan, care se scobea în dinți cu briceagul.

Neil era altfel. Conducea o camionetă Ford cafenie, iar cămășile lui erau călcate și mustața îl făcea să semene cu un fel de sergent de armată sau paznic de parc. Și voia să se însoare cu mama.

Ceilalți tipi fuseseră niște ratați, dar erau niște ratați temporari, așa că nu prea i-am băgat în seamă. Unii erau caraghioși sau prietenoși, sau amuzanți, dar după o vreme, chestiile nasoale se adunau mereu. Rămâneau în urmă cu plata chiriei sau își făceau mașinile praf, sau se îmbătau și ajungeau la închisoare.

Dispăreau întotdeauna, iar dacă nu plecau ei, îi dădea mama afară. Eu nu sufeream deloc. Chiar și cei mai buni erau oarecum jenanți. Niciunul dintre ei nu era mișto ca tata, dar, în general, erau de treabă. Unii erau chiar amabili.

Cum spuneam, Neil era altfel.

L-a cunoscut la bancă. Era funcționară acolo, stând în spatele unui geam murdar, de unde întindea chitanțe de depunere și le dădea acadele copiilor mici. Neil era paznic și stătea toată ziua în picioare, lângă ușile duble. I-a spus că seamănă cu Frumoasa Adormită, cum stă acolo, în spatele geamului, sau cu un tablou vechi înrămat. După cum a spus-o, ideea ar fi trebuit să fie romantică, dar eu nu înțelegam *cum*. Frumoasa Adormită era în comă, iar tablourile înramate nu erau interesante sau captivante, erau doar înțepenite.

Prima dată când l-a invitat la cină, el i-a adus flori. Niciunul dintre ceilalți nu i-a adus vreodată flori. I-a spus că rulada ei de carne era cea mai bună pe care o mâncase vreodată, iar ea a zâmbit și s-a îmbujorat, și l-a privit pieziș. Eu eram bucuroasă că nu mai plângea după ultimul iubit, un vânzător de covoare cu o șuviță pieptănată peste chelie și cu o nevastă pe care n-o pomenise niciodată.

Cu câteva săptămâni înainte de vacanța de vară, Neil a cerut-o pe mama în căsătorie. I-a cumpărat un inel, iar ea i-a dat cheia de rezervă de la casă. El venea pe la noi când avea chef, aducându-i flori sau aruncându-i pernele